

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 128/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Berčom, Zimná 59, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 172/2016 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2018 v elektronickej podobe doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 172/2016 z 29. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na Okresnom úrade Spišská Nová Ves, pozemkovom a lesnom odbore (ďalej len „správny orgán“), podanou žiadosťou domáhal navrátenia vlastníctva k pozemkom. O podanej žiadosti sťažovateľa rozhodol správny orgán tak, že sťažovateľ nespĺňa podmienky uvedené v § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu za nehnuteľnosti, pretože dotknuté nehnuteľnosti nie sú pozemky tvoriace poľnohospodársky pôdny fond alebo lesný pôdny fond. Sťažovateľ sa domáhal preskúmania rozhodnutia správneho orgánu č. OU-SN-PLO-2015/000348-13 Da z 20. apríla 2015 na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý rozhodol rozsudkom č. k. 10 Sp 45/2015-29 z 19. septembra 2016 tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu potvrdil s tým, že sa stotožnil s právnym názorom vysloveným správnym orgánom o tom, že v konaní neboli splnené podmienky ustanovenia § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ po podrobnom opise skutkových okolností prerokovávanej veci bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia sťažnosti (v čom vidí porušenie ním označeného práva) navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že „... rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/172/2016 zo dňa 29.11.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 10Sp/45/2015 zo dňa 19.9.2016 boli porušené jeho základné ľudské práva – vlastníť majetok s tým, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu a že majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva (čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) – Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/172/2016 zo dňa 29.11.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 10Sp/45/2015 zo

dňa 19.9.2016 s tým, že prikáže Krajskému súdu v Košiciach vec znova v primeranom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.“.

II.

4. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné náležitosti podľa ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

9. Podľa § 125 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

10. Ustanovenia Civilného sporového poriadku tak jednoznačne určujú, že podania vo veci samej urobené v elektronickej podobe musia byť autorizované podľa osobitného predpisu. Autorizácia sa vykonáva zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou.

11. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, podal 16. marca 2018 sťažnosť ústavnému súdu v elektronickej podobe – na elektronickom formulári „*Podanie návrhu na konanie pred ÚS SR*“. Podanie však nebolo autorizované, t. j. podpísané zaručeným elektronickým podpisom alebo zaručenou elektronickou pečaťou. O tejto skutočnosti, t. j. o tom, že podanie neobsahuje elektronický podpis, bol právny zástupca sťažovateľa informovaný „*Oznámením o výsledku overenia elektronických podpisov podania ePodateľňou ÚS SR*“ odoslaným 20. marca 2018.

12. Zároveň ústavný súd konštatuje, že ani splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom doručené v elektronickej podobe spolu s návrhom neobsahuje elektronický podpis.

13. Podaním, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 23. marca 2018 poštou, sťažovateľ doplnil sťažnosť predložením viacerých príloh. V lehote desiatich dní však sťažovateľ ústavnému súdu nedoručil samotnú sťažnosť spolu so splnomocnením v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

15. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

16. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) a § 125 ods. 2 CSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde, a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

17. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažnosť neobsahuje ani jasný (jednoznačný) návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Sťažnosť, ktorú koncipoval právny zástupca sťažovateľa, je zmätočná a odôvodnenie sťažnosti nie je zosúladené s petitom sťažnosti (v petite je ako porušovateľ označený aj krajský súd, na rozdiel od odôvodnenia, kde je ako porušovateľ označený len najvyšší súd). Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná, keď návrh sťažovateľa neobsahuje žiadne konkrétne vykonateľné opatrenie smerujúce k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde (petit napr. neobsahuje návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia). Z navrhovaného neurčitého petitu (pozri bod 3) teda vyplýva, že nie je dostatočným podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, hoci sťažnosť sťažovateľa napísal a v jej mene aj podpísal advokát Mgr. Juraj Berčo (ako osoba práva znalá, pozn.).

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2018